

Че имъ трѣбва лудъ гидия
Низъ хайдушко пустогоре:
На зло мѣсто за припомощь,
На добро за разговори.

Въ зори

Мѣркатъ се, въ утрenna дрѣмка унесени,
Сини далечни гори,
Ясни лазури, върху имъ надвесени,
Пурпуренъ блѣсъкъ покри.

Чезнатъ въ небето звездици изгубени,
Чезнатъ по шеметенъ пжть,
Сѣкашъ, прощаватъ се погледи влюбени,
Сѣкашъ, че сълзи горятъ.

Спокойно вгъватъ се водитѣ

Спокойно вгъватъ се водитѣ,
Небето празнично блести,
Мерджей се брѣгъ въ далечинитѣ,
Катъ вихъръ корабътъ лети.

Ликува весела дружина,
Че свършва се опасенъ пжть,
Че скоро милата родина
Въ нощта вълшебна ще съзратъ.

Но, Боже мой, защо тъй стене
И тряпка моето сърдце?
Нима ще видя тамъ къмъ мене
И азъ протегнати ржце? . .